

Lázár kutyáival Ábrahámnál

Egy meg nem festett faliképhez

*Megismerlek lassan:
Ábrahám vagy, vigasztalóm,
a megtestesült ígéret.
Nem vártalak már.
Egy tékozló kényúr háza előtt,
lépcsőkön kuporogva éltem az életemet,
elfeledtem hinni és remélni.*

*Összébbhúzom magam az öledben:
férjenek el a kiskutyák is,
kik az ínségben sorsosaim voltak,
akikkel egy kenyéren éltem.
Ritka hűséges teremtmények:
nem morognak. Ha kínzójuk jajgat,
vele szűkölnék a szükségben,
és szomorúan csóválják farkukat.*

Sokat tanultam tőlük.

*Ábrahám, jóságos ősatya,
könnyeimből kipároltad a sót,
szememből most az öröm forrása bugyog:
egyetlen csöppjét is megköszönné már,
a nyomorult tékozló – milyen szerény lett már! –,
ki a gyehennában érte üvöltött,
mert iszonyú az örök szomjúság:
megtanulhatta ő is!*

*Én nem feledtem még
a keserves kínokat.*

Ősz Bécs fölött

*Fanfároznak rőten az esték,
s lombbal tömik az aranykemencéket,
süt már a fagy.
Lúdbörzik redősen a folyó,
s akár fészekaljnyi veréb,
gubbaszt a tűznél
városom.*